

ONHEILS PAD

Ze wilden alleen
maar naar huis...

THRILLER

VERA VAN BEERS

DE CRIME COMPAGNIE

Christel

Mijn oogleden zijn zwaar van het geconcentreerd turen in het donker naar het smalle zandpad dat maar blijft kronkelen. Takken krassen tegen de zijramen van de Fiat en de banden van de auto zakken steeds dieper weg in het mulle zand. Af en toe schijnt tussen de boomtoppen door de maan, die als een natuurlijke zaklantaarn de weg voor ons verlicht.

‘Pff... het wordt hier nog smaller,’ zeg ik. ‘Het is bijna onmogelijk om hier zonder kleerscheuren doorheen te komen. Kijk nou hoe dicht de begroeiing is.’ Ik knipper hevig met mijn ogen, alsof ik dan wel kan zien wat er zich in het halfduister voor ons bevindt en probeer rustig te blijven ademen. Het is dat ik samen met mijn vriendinnen ben, want als ik hier op dit nachtelijke tijdstip alleen in dit bos was, weet ik niet of ik nog wel verder durfde rijden.

Even draai ik mijn hoofd naar rechts en kijk naar Babette. Haar lange rok, die ik net iets te chic had gevonden voor een dagje festival, zit strak tussen haar benen geklemd.

‘Meiden, ik vraag me af of dit goed blijft gaan,’ zeg ik, terwijl ik me weer op de weg voor me concentreer. ‘Het pad wordt steeds smaller. Ik weet niet of we wel verder kunnen.’

‘Wat wil je dan?’ vraagt Sandra vanaf de achterbank. ‘Het is hier nog geen twee meter breed. Even keren gaat niet, hè?’

Ik zucht geïrriteerd. Tegelijkertijd ben ik blij met Sandra’s re-

actie. Ze lijkt de laatste tijd zo afwezig, soms zegt ze nauwelijks iets. Haar korte, norske zinnen van zojuist laten me, ondanks de situatie, glimlachen. Zo ken ik haar weer; nukkig en mopperend.

‘Ik vrees dat het zo direct echt ophoudt.’ De wanhoop moet in mijn stem te horen zijn, toch blijf ik gas geven en ik probeer de auto voorzichtig langs de bomen en struiken te sturen.

‘Maar wat wil je dan?’ herhaalt Sandra haar vraag.

In de achteruitkijkspiegel zie ik dat ze haar handen heft om haar woorden kracht bij te zetten. Een eigenschap die ik van haar gewend ben, maar die me op dit moment mateloos irriteert. Snel kijk ik weer voor me.

‘Wil je soms achteruit terugrijden? Dat hele stuk? In het donker? Nou, veel succes.’

Ik kan het niet laten toch weer even in de achteruitkijkspiegel te spieken. Ik ontwijk de zwaar opgemaakte ogen van Sandra en kijk naar Suus, die met haar hoofd tegen het raam aan ligt te slapen. Na een dag vol knotjes, staartjes en vlechtjes heeft ze haar blonde haar nu loshangen. Het valt als een gordijn voor haar gezicht. Bij ieder obstakel schokt haar hele lichaam, maar vooralsnog heeft de hobbelige rit haar niet wakker gemaakt.

‘Mag ik je er even aan herinneren dat jij ons dit pad op hebt gestuurd,’ zeg ik tegen Sandra.

‘Nee, lekker achter de andere festivalgangers aan naar huis sukelen, dat schiet op. Dan hadden we nou nog in de file gestaan. Nu rijden we tenminste.’

‘Nou, noem dit maar rijden.’

‘*Girls*, alsjeblieft, laten we het gezellig houden,’ bemoeit Babette zich ermee. Haar donkerblonde boblijn omlijnt haar strenge blik. ‘Sandra kon ook niet weten dat we op dit pad terecht zouden komen.’

Ik snuif een keer en haal mijn schouders op.

Toen Babette vroeg of we megingen naar een festival waar onze favoriete band kwam optreden, hoefden we niet lang na te

denken. Het leek ons een perfect uitje om ons vriendschapsjubileum te vieren.

Ik ben nog altijd blij dat Babette ruim vijf jaar geleden met haar man Nick een huis bij ons in de straat heeft gekocht. In eerste instantie had ze ervoor gekozen om na haar studietijd bij haar opa en oma in de Verenigde Staten te blijven, maar gelukkig is ze toch terug naar Nederland gekomen. En hoewel ze jaren in de VS heeft gewoond, heb ik haar nog nooit op een Amerikaans accent kunnen betrappen. Behalve als ze ons 'girls' noemt, dan knauwt ze het woord.

Het pad lijkt ineens minder te kronkelen en voorzichtig ontspan ik mijn vingers. Zouden we bijna bij de uitgang van het bos zijn? Ik kan niet wachten tot we thuis zijn. Gelukkig wonen Sandra en Suus ook bij ons in de straat en hoef ik dus niet nog eens iedereen thuis af te zetten.

Ik denk aan de hechte vriendschap die we in de loop der jaren hebben ontwikkeld. Ik glimlach. Ik voel me gezegend met deze meiden. Zal ik het hun dan toch maar vertellen? Ik heb Hans beloofd er niet over te praten.

In gedachten hoor ik hem weer schreeuwen. Tijdens onze ruzie deze morgen heeft hij harde woorden gesproken. Ik weet dat hij gelijk heeft, dat het mijn schuld is, maar ik heb het niet met opzet gedaan. Ik probeerde alleen maar goed te doen. Dat het zo verkeerd zou uitpakken, had ik nooit kunnen vermoeden. Moet ik het wel tegen mijn vriendinnen zeggen? Ik kan ze vertrouwen. Wellicht kunnen ze helpen?

Ik doe mijn mond open, maar er komt geen geluid uit. Ik kan het niet. En misschien komt het wel goed, en dan zou ik het voor niets hebben verteld.

Een kuil rukt me bruut uit mijn gedachten. Het stuur glipt uit mijn handen en de auto schiet naar links.

'Kijk uit!' roept Babette.

Een puntige tak krast over het zijraam. Geschrokken grijp ik

het stuur en geef een ruk naar rechts. Ik kan nog net voorkomen dat we tegen een boom botsen. Vanuit mijn ooghoeken zie ik dat Babette zich angstvallig met één hand aan de handgreep van het dak van de auto vasthoudt. Haar andere hand ligt op haar buik.

‘Dat was op het nippertje,’ zeg ik zacht, terwijl ik weer voorzichtig verder rijd.

Het pad, dat een aantrekkelijke optie had geleken om de file te vermijden, was breed en bedekt met houtsnippers. Geen verharde weg, maar een natuurlijke strook die langs de bosrand liep. Maar de weg boog af, dieper het bos in, tot er bijna niets meer van het houtsnipperpad over was.

Sinds de bijna-botsing van zojuist houd ik het stuur stevig vast. Af en toe glijden mijn handen weg door het zweet dat in mijn handpalmen staat. De maan is achter een paar wolken verdwenen en ik moet me nog meer inspannen om het pad te zien. Geen normaal denkend mens zou hier met een auto rijden en al helemaal niet ’s nachts. Maar er was geen mogelijkheid om te keren en dus rijden we er nu nog. De uitgang van het bos lijkt nog lang niet in zicht.

De begroeiing die zich aan weerszijden van het pad aftekent, wordt alsmaar dichter. De bomen en struiken lijken met elkaar te zijn verweven en omzomen het paadje. Ik knipper met mijn ogen: het is alsof het groen op me afkomt, alsof de takken armen zijn en de bladeren handen met vingers die ons steeds proberen te grijpen, totdat we geen kant meer op kunnen.

Toen we het festivalterrein verlieten, hadden we in de auto nog luid met de muziek van onze favoriete band meegebruld. Uiteindelijk had ik de muziek uitgezet en nu klinkt alleen nog het gezoem van de airco.

‘We hadden beter niet door de bossen terug kunnen rijden,’ zeg ik. ‘Dit is echt niet te doen. Het was beter geweest als we er aan de andere kant van het festivalterrein af waren gegaan. Dan maar in de file.’

‘En daar kom je nu mee aan,’ reageert Sandra fel. ‘Volgens mij waren jullie het ermee eens dat we deze kant uit gingen. Ik heb toen niemand horen klagen.’

‘Ja, maar wist ik veel dat we in zo’n situatie terecht zouden komen. Ik krijg er de kriebels van.’

‘En trouwens, mevrouw de navigatie heeft ons dit pad opgestuurd, hè, niet ik,’ voegt Sandra eraan toe. Demonstratief zwaait ze met haar telefoon door de lucht.

‘Zegt dat mens op je telefoon ook hoelang we dit pad nog moeten volgen? We hobbelen nu al een halfuur door dit bos.’ Ik houd mijn blik voor me gericht. ‘Nou?’ vraag ik ongeduldig als ik geen antwoord vanaf de achterbank krijg.

‘Ik heb geen bereik,’ zegt Sandra zachtjes. ‘Jullie nog wel?’

Babette mompelt ontkennend. Ik hoef niet te kijken, mijn telefoon was op het festival al leeg.

‘Misschien heeft Suus nog bereik?’ vraagt Babette.

In de achteruitkijkspiegel zie ik dat Sandra haar een por in haar zij geeft. Ik wacht met gespitste oren af hoe Suus gaat reageren, maar ze zegt niets.

‘Suus, word eens wakker,’ zegt Sandra. ‘Of ben je nog steeds dronken?’

Dan heft Suus voorzichtig haar hoofd op. ‘Zijn we er al?’ Haar stem klinkt schor.

Ik moet me inhouden om niet boos te worden vanwege haar onnozele reactie. Van frustratie knijp ik nog harder in het stuur. Hoe kan ze nou niets van deze ellendige terugreis hebben meegeregren? Dat Suus vrijgezel is en er nog steeds flink op los feest weten we, maar om je nou op je vierendertigste nog zo klem te zuipen, dat gaat toch wel een beetje ver.

In de spiegel zie ik dat Sandra haar vraag negeert en de telefoon uit haar handen grist.

‘Hé, doe even relaxed joh,’ roept Suus, terwijl ze een halfslachtige poging doet om het toestel terug te pakken.

Als ik weer voor me kijk, schrik ik. Abrupt trap ik op de rem. De telefoon van Suus schiet naar voren en mist Babette op een haar na. Het ding klettert tegen de voorruit. Op de achterbank klinken twee gilletjes.

‘Waarom rem je nou ineens?’ vraagt Sandra. ‘Mijn hals wordt er bijna afgesneden door die veiligheidsriem.’

‘Daarom,’ zeg ik, terwijl ik voor me uit wijs.